

Výživné pro dítě

Jestliže z rozsudku obecného soudu není patrný vztah mezi důkazy provedenými v řízení a skutkovým závěrem ohledně otcem dosahovaného příjmu, který měl vliv na stanovení výše výživného, je takové řízení zpravidla zatíženo vadou, která svou intenzitou dosahuje porušení základního práva na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I.ÚS 2680/19 ze dne 18.8.2020)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelky D. K., zastoupené JUDr. Ch.Ch., advokátem se sídlem P., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2019, č.j. 13 Co 134/2019-188, za účasti Městského soudu v Praze, jako účastníka řízení, a 1) B. H., zastoupeného JUDr. Ing. E.F., advokátkou se sídlem O., a 2) K. K., zastoupeného JUDr. D.Ch., advokátem se sídlem P., jako vedlejších účastníků řízení, tak, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2019, č.j. 13 Co 134/2019-188, bylo porušeno právo stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2019, č.j. 13 Co 134/2019-188, se ruší.

Z odůvodnění:

I. Obsah napadených rozhodnutí

1. Obvodní soud pro Prahu 9 (dále jen "obvodní soud") rozsudkem ze dne 30. 1. 2019, č.j. 6 P 418/2018-156, 59 P a Nc 371/2018, rozhodl, že vyživovací povinnost otce (vedlejší účastník č. 1), naposledy stanovená na nezletilého K. K. (vedlejší účastník č. 2) rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 5. 5. 2010, č.j. 50 P 57/2010-16, částkou 10 000 Kč měsíčně, se zvyšuje na částku 40 000 Kč měsíčně s účinností od 1. 9. 2016 (výrok I.). Dále rozhodl, že dluh na zpětně zvýšeném výživném za dobu od 1. 9. 2016 do 31. 1. 2019 ve výši 835 000 Kč je otec povinen zaplatit ve dvou splátkách se splatností první splátky 31. 7. 2019 k rukám matky nezletilého (stěžovatelky) a se splatností druhé splátky 31. 1. 2020 k rukám tou dobou již zletilého syna (výrok II.). Výrokem III. pak obvodní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

2. Ve vztahu k příjmovým možnostem a schopnostem otce obvodní soud konstatoval zejména to, že se pohybují v částkách několikanásobně vyšších než v době poslední úpravy, kdy byly ve výši 50 000 Kč čistého měsíčně, zatímco od roku 2017 jsou ve výši cca 180 000 Kč čistého měsíčně (podnikání a nájem komerčních pozemků) a v roce 2016 byly ve výši cca 270 000 Kč čistého měsíčně. Tyto příjmy obvodní soud zjistil z daňových přiznání otce a z přehledů povinných záloh a neuvěřil tak jeho tvrzením, že má k dispozici cca 100 000 Kč čistého měsíčně. Dále uvedl, že kromě pozemků zastavěných komerčními nemovitostmi otec vlastní také rodinný dům, ve kterém bydlí, spolu s okolními zahradami a pozemky, a firmu v milionových ziscích, prostřednictvím které vlastní také několik nákladních a osobních vozidel, která má k dispozici (k poměrům otce podrobně viz body 15., 16., 18., 19. a body 31. - 34. rozsudku obvodního soudu). Obvodní soud proto uzavřel, že stanovené výživné odpovídá vysoké životní úrovni otce, stejně jako tomu, že otec se s nezletilým nestýká a nad rámec výživného na jeho potřeby přispívá jen výjimečně, přičemž jde o jeho jedinou vyživovací povinnost.

3. Obvodní soud se v odůvodnění rozsudku zabýval také potřebami nezletilého a poměry

stěžovatelky. S ohledem na podstatu ústavní stížnosti Ústavní soud nepovažoval za nezbytné tyto informace blíže rozvádět a omezil se proto pouze na stručnou rekapitulaci informací týkajících se majetkové situace vedlejšího účastníka č. 1.

4. Městský soud v Praze (dále jen "městský soud") rozsudkem ze dne 29. 5. 2019, č.j. 13 Co 134/2019-188, rozsudek okresního soudu ve výroku I. o běžném výživném změnil tak, že vyživovací povinnost otce, naposledy stanovená na nezletilého rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5, č.j. 50 P 57/2010-16, částkou 10 000 Kč měsíčně, se zvyšuje na dobu od 1. 9. 2016 do 31. 8. 2017 na částku 15 000 Kč měsíčně, a od 1. 9. 2017 do budoucna na částku 20 000 Kč měsíčně s tím, že částka 15 000 Kč měsíčně je splatná k rukám matky nezletilého a částka 5 000 Kč měsíčně je splatná na blíže specifikovaný účet. Ve výroku II. o nedoplatku na výživném městský soud rozsudek okresního soudu změnil tak, že nedoplatek na výživném za období od 1. 9. 2016 do 31. 5. 2019 činí 125 000 Kč s tím, že otec je povinen zaplatit částku 20 000 Kč k rukám matky a částku 105 000 Kč na blíže specifikovaný účet. Dále městský soud rozhodl, že rodiče nezletilého nejsou oprávněni do nabytí zletilosti nezletilého s peněžními prostředky představující výživné na tomto účtu disponovat bez souhlasu druhého rodiče nebo soudu. Rozhodl také, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

5. Dle městského soudu obvodní soud v podstatě správně posoudil majetkové a výtěžkové poměry obou rodičů, a správný je i jeho závěr, že životní úroveň otce je nadstandardní. Městský soud zdůraznil, že předmětem sporu je výživné pro nezletilé dítě a pro takový typ sporu není třeba podrobně zkoumat majetkové poměry rodičů, jako by řešil jejich majetkové vypořádání rodičů nebo jiný vyúčtovací spor, kdy by bylo nezbytné předkládat jednotlivé stvrzenky a účetní doklady, kompletní účetnictví otce, výpisy z účtů a podobně. Stejně tak není třeba provádět ekonomické rozbory, posudky či analýzy majetkových poměrů rodičů, zcela postačí učinit si komplexní představu o majetkových poměrech rodičů a okolnostech případu a potřebách dítěte. Otcova nadstandardní úroveň je dle městského soudu zcela zřejmá na základě dokazování provedeného obvodním soudem, stejně jako to, že matka byla nucena v důsledku zhoršeného zdravotního stavu dočasně ukončit podnikání, přičemž v době rozhodování městského soudu již byla tato její činnost obnovena. Podle přesvědčení městského soudu tak nebylo třeba provádět další podrobné dokazování. Odvolací námitky otce v tomto směru proto městský soud vyhodnotil jako nedůvodné.

6. Dále městský soud poukázal na to, že potřeby nezletilého se zcela zásadním způsobem změnily již pouhým plynutím času. Ke zvýšení potřeb nezletilého došlo dle městského soudu již ve školním roce počínajícím 1. 9. 2016, kdy se připravoval na přijímací zkoušky na střední školu. K dalšímu nárůstu potřeb potom došlo od 1. 9. 2017, kdy začal studovat střední školu s placeným školným. Vzhledem k těmto skutečnostem bylo třeba výživné odstupňovat.

7. Městský soud vyjádřil přesvědčení, že výše výživného, kterou stanovil, zásadně odpovídá nadstandardní životní úrovni otce. Částka 40 000 Kč stanovená obvodním soudem se městskému soudu jevila jako neakceptovatelná a zákonným kritériím neodpovídající. Uvedl, že výživné, které nově stanovil, kopíruje životní úroveň otce, respektuje ale i to, že otec podniká a většinu finančních prostředků investuje dále právě do tohoto podnikání. Městský soud výslovně konstatoval, že vyšel z příjmu otce 100 000 Kč, který sám v průběhu řízení uvedl a který se městskému soudu jevil jako zcela přiměřený a reálný. Dodal, že výživné i u osoby takto výtěžně činné nelze stanovit takovým způsobem, aby toto překračovalo jakékoli rozumné hranice a limity. Za částku odpovídající potřebám nezletilého městský soud označil 15 000 Kč, kterou považoval za limitní a zahrnující veškeré opodstatněné potřeby nezletilého a zbylých 5 000 Kč proto otci uložil zasílat na účet nezletilého k tvorbě budoucích rezerv.

II. Argumentace stěžovatelky

8. Podle názoru stěžovatelky byla rozsudkem městského soudu porušena základní práva garantovaná čl. 3 odst. 1 a 2, čl. 18 odst. 1, čl. 27 odst. 1, odst. 2 Úmluvy o právech dítěte, čl. 1 Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a čl. 32 odst. 4 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

9. Stěžovatelka poukazuje na to, že obvodní soud vyšel ze zjištění, že otcovy příjmové možnosti a schopnosti od poslední úpravy výživného v roce 2010 podstatně vzrostly, konkrétně z 50 000 Kč na 180 000 - 270 000 Kč čistého měsíčně a výživné na nezletilého proto zvýšil z 10 000 Kč na 40 000 Kč. V této souvislosti namítá, že zatímco obvodní soud neuvěřil tvrzení otce, že má měsíčně k dispozici 100 000 Kč čistého, městský soud, aniž provedl dokazování ohledně otcových příjmových možností a schopností, z tohoto otcova tvrzení bez dalšího vyšel. Podle městského soudu byl tento otcem tvrzený příjem "zcela přiměřený a reálný". Běžné měsíční výživné proto snížil o 20 000 Kč (resp. 25 000 Kč) a dlužné výživné o 710 000 Kč, a to přesto, že důkazní situace zůstala stejná jako před obvodním soudem.

10. Městský soud podle stěžovatelky rezignoval na úplné a správné zjištění skutkového stavu, jelikož vyšel výhradně ze skutkových zjištění obvodního soudu a dokazování doplnil pouze o její prohlášení o započetí působení jako osoby samostatně výdělečně činné. Navíc, ač ohledně výše výživného dospěl oproti obvodnímu soudu k diametrálně odlišnému závěru, neumožnil stěžovatelce se k němu před vynesením rozsudku vyjádřit. Městský soud dle stěžovatelky pochybil také v tom, že nezhodnotil ani celkové majetkové poměry otce a jeho životní úroveň, na níž má jeho syn právo participovat.

11. Pokud výši výživného stanovenou obvodním soudem městský soud souhrnně označil za neakceptovatelnou, neodpovídající zákonným kritériím, překračující jakékoli rozumné hranice a limity, pak stěžovatelka namítá, že tyto hranice a limity ve svém rozhodnutí konkrétně a srozumitelně nevymezil. Jelikož městský soud nevysvětlil, jak výdělkové možnosti a schopnosti otce posoudil a odůvodnění rozsudku postrádá jakákoli skutková zjištění i právní úvahy, které vedly k výše popsanému snížení výživného, považuje stěžovatelka napadený rozsudek za absolutně nepřezkoumatelný.

III. Vyjádření účastníků řízení

12. K posouzení důvodnosti ústavní stížnosti si Ústavní soud vyžádal vyjádření účastníka řízení a vedlejších účastníků řízení.

13. Městský soud ve svém vyjádření odkázal na napadený rozsudek, který považuje za správný a souladný s právními názory Ústavního soudu. Není si vědom toho, že by došlo k porušení práv vedlejšího účastníka č. 2, které jistě nelze spatřovat v tom, že soud nerozhodl podle představ stěžovatelky. Jelikož je vedlejší účastník dnes již zletilý, měl by být dle městského soudu dotázán, zda souhlasí s vedením tohoto opatrovnického řízení za dobu po nabytí zletilosti, kdy by již neměl být zastupován jeho matkou jako zákonnou zástupkyní.

14. Vedlejší účastník č. 1 upozornil, že nositelem hmotného práva, o němž se v řízení rozhodovalo, je dnes již zletilý vedlejší účastník č. 2. Dále uvedl, že ústavní stížnost považuje za nedůvodnou, jelikož městský soud se vad namítaných stěžovatelkou nedopustil. Stížnost je podle něj vedena toliko majetkovým prospěchem stěžovatelky, jejíž tvrzení jsou tendenční. Upozornil, že jeho životní úroveň je podstatně nižší, než životní úroveň syna a stěžovatelky. Navrhl proto, aby ústavní stížnost byla odmítnuta jako podaná osobou neoprávněnou, jako neopodstatněná, popř. zamítnuta jako nedůvodná.

15. Vedlejší účastník č. 2 (nyní již zletilý syn stěžovatelky a vedlejšího účastníka č. 1) uvedl, že ústavní stížnost považuje za důvodnou. Je přesvědčen, že rozsudkem městského soudu došlo k

porušení čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť ústavní stížností napadený rozsudek neobsahuje náležitosti vyplývající z § 157 odst. 2 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád (dále jen "o.s.ř."). Z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se městský soud při svém rozhodování řídil a jakým způsobem dospěl k výši výživného, čímž došlo k nepřipustné libovůli.

16. Obvodní soud dle vedlejšího účastníka č. 2 vedl k otázce otcových příjmů v rozhodném období rozsáhlé dokazování a svá skutková zjištění ohledně otcova příjmu a jeho majetkových poměrů shrnul tak, že se pohybují v částkách několikanásobně vyšších než v době poslední úpravy (180 000 - 270 000 Kč čistého měsíčně) a otec navíc vlastní firmu, která je v milionových ziscích. Dle obvodního soudu byla proto navýšená vyživovací povinnost ve výši 40 000 Kč odůvodněná a přiléhavá k poměrům všech účastníků, jelikož nezletilý má právo podílet se na úrovni svých rodičů. Oproti tomu městský soud vyšel z příjmu otce pouze ve výši 100 000 Kč. K tomuto zcela odlišnému skutkovému zjištění městský soud dospěl, aniž by dle § 213 odst. 2 o.s.ř. zopakoval obvodním soudem provedené důkazy. Městský soud při jednání dokazování nezopakoval, ale pouze jej doplnil o prohlášení stěžovatelky o započetí působení jako osoby samostatně výdělečně činné, ze kterého ale nemohl dospět k jinému skutkovému závěru ohledně příjmu otce než obvodní soud. V tomto kontextu vedlejší účastník č. 2 poukázal na nález sp. zn. I. ÚS 273/06 ze dne 14. 9. 2007 (N 144/46 SbNU 409), dle kterého postup odvolacího soudu, který se odchýlil od skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, aniž dokazování sám zopakoval, není v souladu se zásadami spravedlivého procesu.

17. Dále vedlejší účastník č. 2 ve svém vyjádření odkázal také na nález sp. zn. I. ÚS 1356/16 ze dne 12. 9. 2016 (N 170/82 SbNU 647), dle kterého, je-li placení výživného jediným projevem, jakým rodič realizuje svá rodičovská práva a povinnosti, měl by soud při hodnocení jeho možností a schopností postupovat s nejvyšší obezřetností, k čemuž ho ostatně vybízí i poslední věta § 913 odst. 2 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník (dále jen "o.z."). V této souvislosti uvedl, že kromě placení výživného o něj otec nikdy neprojevoval zájem, jaký by otec měl o své dítě mít. Vychováván byl pouze matkou. Otec s ním čas netrávil a o jeho problémy se nikdy nezajímal, přestože o nich byl informován. Komunikoval s ním pouze na dálku. Doplnil, že po jednání u městského soudu byla ze strany otce úplně přerušena i komunikace přes SMS zprávy, což vnímá tak, že pro otce již představuje pouze finanční zátěž.

18. Vyjádření městského soudu a vedlejších účastníků zaslal soud stěžovatelce k replice. Městský soud dle stěžovatelky v rámci svého vyjádření nijak nereagoval na argumentaci obsaženou v ústavní stížnosti týkající se jeho pochybení. K předmětu ústavní stížnosti se dle stěžovatelky nevyjádřil ani vedlejší účastník č. 1. Uvedl-li, že jeho životní úroveň je podstatně nižší než životní úroveň stěžovatelky a jejich syna, poukázala stěžovatelka na to, že obvodní soud v rámci provedeného dokazování detailně prozkoumal majetkové a výdělkové možnosti obou rodičů, jakož i na to, že ona nevlastní žádnou nemovitost ani společnost a její příjmy nikdy nedosahovaly statisíců měsíčně. Doplnila, že syna vychovávala výlučně sama, kontaktu otce a syna nikdy nebránila, ale naopak ho podporovala, nicméně otec se se synem viděl za celý život pouze třikrát a o syna se nezajímal ani v době její hospitalizace v nemocnici. Hrazené výživné vynakládala výhradně pro potřeby syna, a to většinou na vzdělání.

IV. Vlastní posouzení ústavní stížnosti

19. Dle čl. 83 Ústavy je Ústavní soud soudním orgánem ochrany ústavnosti. Není součástí soustavy soudů (čl. 91 Ústavy) a není povolán k instančnímu přezkumu jejich rozhodnutí. Pravomoc Ústavního soudu je založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavněprávních principů, tj. toho, zda nebyla dotčena ústavně zaručená práva účastníků, zda řízení bylo vedeno v souladu s těmito principy a zda lze řízení jako celek pokládat za spravedlivé. Do rozhodovací činnosti obecných soudů je oprávněn zasáhnout tehdy, došlo-li v řízení, jehož byl stěžovatel účastníkem, a posléze

rozhodnutím v něm vydaným, k porušení základních práv a svobod stěžovatele chráněných ústavním pořádkem [čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy].

20. Ústavní soud vzal v úvahu stěžovatelkou předložená tvrzení, zvážil obsah ústavní stížnosti napadeného rozhodnutí, zohlednil obsah vyžádaného spisového materiálu a vyjádření, která obdržel, a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

21. Pro určení rozsahu výživného jsou rozhodné odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného (§ 913 odst. 1 o.z.). Dle § 915 odst. 1 o.z. má být životní úroveň dítěte zásadně shodná s životní úrovní rodičů, přičemž toto hledisko předchází hledisku odůvodněných potřeb dítěte. Připouští-li to majetkové poměry osoby výživou povinné, lze za odůvodněné potřeby dítěte považovat i tvorbu úspor, nevylučují-li to okolnosti zvláštního případu (§ 917 o.z.). Při určení rozsahu výživovací povinnosti přitom přihlíží soud k tomu, který z rodičů a v jaké míře o dítě osobně pečuje, a při posouzení majetkových poměrů rodičů vždy bere ohled nejen na fakticky dosahované příjmy rodiče, ale i na celkovou hodnotu jeho movitého a nemovitého majetku a způsob života, resp. životní úroveň [srov. např. náleží sp. zn. II. ÚS 756/16 ze dne 14. 6. 2016 (N 114/81 SbNU 785)].

22. Otázka posouzení návrhu na určení výživného pro nezletilé děti je sice věcí volné úvahy soudu závislé na posouzení možností a schopností osoby povinné k výživě a odůvodněných potřeb osoby oprávněné, obecný soud je ovšem povinen jasným a přezkoumatelným způsobem vymezit rámec, v němž se tato jeho volná úvaha, na základě níž dospěl k závěru o určení výše výživného, pohybovala. Postrádá-li odůvodnění soudního rozhodnutí údaj o tom, o které důkazy soud opřel svá skutková zjištění, dochází k porušení § 157 odst. 2 o.s.ř., což vede k tomu, že se soudní rozhodnutí stává nepřezkoumatelným [viz např. náleží sp. zn. III. ÚS 1836/13 ze dne 27. 2. 2014 (N 24/72 SbNU 275)]. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, jinak odůvodnění nejenže nevyhovuje zákonným hlediskům, ale současně představuje porušení zákazu libovůle v soudním rozhodování a způsobuje porušení práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny [srov. např. náleží sp. zn. I. ÚS 1356/16 ze dne 12. 9. 2016 (N 170/82 SbNU 647)].

23. Podstatou ústavní stížnosti je námitka, že zatímco obvodní soud při určení výše výživného vycházel z měsíčního čistého příjmu otce ve výši 180 000 Kč, resp. 270 000 Kč (vyplývajícího z daňových priznání pro rok 2016 a 2017) a neuvěřil tvrzení otce, že má měsíčně k dispozici 100 000 Kč, městský soud, aniž provedl jakékoliv další dokazování ohledně otcových příjmových možností a schopností, výslovně konstatoval, že z tohoto otcova tvrzení vyšel, otcem tvrzený příjem označil za "zcela přiměřený a reálný" a v návaznosti na to stanovil měsíční výživné o 20 000 Kč (resp. o 25 000 Kč) nižší.

24. Na shora vymezené předpoklady ústavně souladného rozhodování přitom nelze rezignovat ani v situaci, kdy se výsledné stanovené výživné jeví obecným soudům jako nadstandardní (městský soud ho označil za "limitní a zahrnující veškeré opodstatněné potřeby nezletilého", resp. za odpovídající nadstandardní životní úrovni otce).

25. Z rozsudku městského soudu (ani z protokolu o jednání u městského soudu) však není patrné, jak městský soud k odlišnému závěru o výši otcova měsíčního příjmu dospěl, neboť žádný důkaz, z něhož by v daném ohledu mohl vycházet, neprovedl, nekonkretizoval či blíže nehodnotil, pouze obecně konstatoval, že "otec podniká a většinu finančních prostředků investuje dále právě do tohoto podnikání", aniž by tento svůj náhled, který se do závěru o výši otcova měsíčního příjmu zřejmě promítl, podložil jakýmkoliv důkazy.

26. Existenci důkazů, které by podporovaly skutkový závěr o nižších měsíčních příjmech otce, nelze

dovodit ani ze spisového materiálu. Z protokolu o jednání před obvodním soudem totiž vyplývá, že pokud otec navrhl, aby mu byl soudem poskytnut prostor k prokázání svých závazků (hypoteční úvěr, půjčka od fyzické osoby), obvodní soud otci lhůtu k předložení takových důkazů neposkytl, a to se zdůvodněním, že otec tyto závazky dle svého vlastního tvrzení ještě nesplácí a tyto závazky nemohou jít k tíži nezletilého, jakož i vzhledem k tomu, že s ohledem na dostatek provedených důkazů byl schopen rozhodnout bez dalšího prodlužování řízení (viz také bod 8., 31. a 34. rozsudku obvodního soudu).

27. Ústavní stížností napadené rozhodnutí tak budí dojem, že městský soud se bez dalšího spokojil s otcem prezentovaným vysvětlením jeho majetkové situace, a to navzdory rozdílným informacím vyplývajícím dle obvodního soudu z provedených listinných důkazů (zejména z daňových přiznání). Z odůvodnění rozsudku současně není patrné, zda městský soud přihlédl k některé ze skutečností, kterou by snad obvodní soud opomněl, nebo zda existují nějaké skutečnosti, které obvodní soud hodnotil nesprávně [obdobně viz např. nález sp. zn. III. ÚS 594/17 ze dne 18. 7. 2017 (N 130/86 SbNU 223) či nález sp. zn. I. ÚS 2073/17 ze dne 10. 1. 2018 (N 5/88 SbNU 79)]; všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou v elektronické podobě dostupná na <http://nalus.usoud.cz>. Není ani zřejmé, jaké konkrétní investice otce do podnikání vzal městský soud v potaz. Jestliže přitom otec již v řízení před obvodním soudem navrhoval, že předloží důkazy na podporu svých tvrzení o nižší výši příjmů a obvodní soud tyto důkazy nepřipustil, městský soud naopak tyto důkazy od otce nepožadoval.

28. Nejde přitom o pouhý marginální nedostatek, který by neměl potenciál průmětu do výsledného rozhodnutí, neboť skutkový závěr o nižším příjmu otce byl pro snížení výživného městským soudem zjevně významný a ani samotnou změnu výše výživného oproti rozsudku obvodního soudu určitě nelze označit za nepodstatnou.

29. Ústavní soud tak musel přisvědčit námitkám stěžovatelky stran nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, ze kterého není patrný vztah mezi důkazy provedenými v řízení a skutkovým závěrem ohledně otcem dosahovaného příjmu, který měl vliv na stanovení výše výživného. Jelikož městský soud své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem neodůvodnil, zatížil řízení vadou, která svou intenzitou dosahuje porušení základního práva na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny.

30. Aniž by Ústavní soud chtěl již nyní předjímat rozhodnutí o výsledné výši výživného, pokud městský soud uvedl, že výživné u rodičů s vysokými příjmy by mělo mít určité limity, lze s tímto názorem souhlasit (sama stěžovatelka se svým návrhem domáhala zvýšení výživného na částku 20 000 Kč, tedy na částku nižší, než v jaké bylo výživné původně obvodním soudem stanoveno).

31. Obdobně se ostatně v minulosti Ústavní soud vyjádřil např. v nálezu sp. zn. IV. ÚS 650/15 ze dne 16. 12. 2015 (N 217/79 SbNU 489), který se týkal výživného stanoveného ve statisícových částkách. Jak Ústavní soud v citovaném nálezu uvedl (viz zejména body 30. - 36.), rozhodnutí obecných soudů musí být ale i v tomto směru založeno na řádně odůvodněné úvaze, v rámci které bude vzata v potaz celá řada hledisek, které mohou mít vliv na stanovení přiměřeného výživného a definování případných limitů horní hranice takového výživného.

32. Protože rozsudkem městského soudu došlo k porušení základního práva stěžovatelky na soudní ochranu, Ústavní soud ústavní stížnosti vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu rozsudek městského soudu zrušil.

Další články:

- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)